

Absurdní novela o konzumním světě a o tom, že je svět na hranici k tomu, aby spadnul do mnoha hrozeb, kterými na něj dýchá budoucnost. Próza s nadsázkou pojednává o lidech, kteří budou žít v budoucnosti, a když čtenář mezi čtením odběhne k přítomnosti, najednou ho jímají dobré pocity.

Knížka unikátním způsobem směšuje přítomnost, minulost i budoucnost. A přechody jsou jen těžko patrné.

Mnoho myšlenek v knize zůstává nevyřčených a sám čtenář na mě může najít odpověď. Kniha o budoucnosti zpřístupňuje únik z dnešního světa, stejně jako následný návrat.

Hlavním motivem knihy je hruška, která s příběhem stárne a dozrává. Ke konci knihy je objasněno, jak hruška přišla ke své duši i ke znalosti světa v minulosti...

Kapitoly:

Hruška z nefritu

Únik

Pláč

Píšťalka
Příkrý kopec
Vzdělání
Postel
Krůpěj
Snubní prstýnky
Skákací hrad
Medvědí tlapka
Deníček
Žížalky
Lanka
Místnost bez oken
Chytrá podlaha
Bonboniéra života
Luční květy
Superchůdy
Ofina
Sladce jiný dnešek

Hruška z nefritu

Je jiný čas a jiný svět. Pche, to by mohl říct každý! Je čas žít dnes. Je čas nemyslet dnes. Je čas jenom žít. Pít a jíst a množit se. Aby jiní zase mohli říci dnes! Aby dnes existovalo stále, i když vlastně už neexistuje. A kde je zítřek? Kde se den mění? Půlnoc je

přece půlnoc. Půl noci. Žádný příkaz, bude z tebe den! Pak jen tma. Pozdní hodina večerní. Nespí jenom hříšní. A studenti ve zkuškovém. A lékaři, co bdí nad jejich životy. Lékaři, co zachraňují nespící seniory. To šla takhle babička v noci na záchod a zlomila si nohu. Je tohle normální? Když nevidím, tak nevstávám. A když těžko chodím, raději si počkám do rána, kdy se napiji voňavého čaje. Kávu babička nesnáší. Kdo ji také miluje. Ten, kdo nemá čas na jídlo. Nebo ten, kdo miluje tu štiplavou hořkost a vůni klidu, kterou ovívá jeho nos. Dobře, přiznávám, jsou tací.

Jsou tací jako já. A jsou další, co jsou jako ty. A i když se mineš s člověkem, který jde proti tobě na ulici (když už je ráno) a je ti podobný a ty ani nevíš, že je stejné hvězdné znamení jako ty a používá stejnou zubní pastu, je to dobrá náhoda. Ale přesto nejsou lidé přes kopírák a každý, kdo se tak tváří, lže! Nejlepší je lidem nevěřit a číst Shakespearovy sonety. Staletou pravdu. Staleté myšlenky. Ach, *obnov svoji moc, lásko, ať neříkají, že tvoje ostří je tupější nežli hlad, který dnes utichne, sotva se člověk nají a zítra začne se s touž silou ozývat.*

Také mám hlad. A nemám lásku. Anebo mám obojí. To přece jedno je světu kolem! Nejsem celebrita z bulvárních plátků. Jsem možná tak *hruška*, co kouká na svět ze zahrady a dál nemůže. Vystavená na obdiv sousedům. Nepotřebují mě. Mají svoje hypermarkety, kterými je obestavěno město. Kde malé náměstí ze století třináctého ztrácí se ve spleti ulic se značkovými obchody plnými načínčaných výloh. Lidé chodí netečně kolem morového sloupu. Zlaté hvězdičky svatých a latinské nápisy je nezajímají. Obracejí zrak k digitální televizi, která ho zastihuje. I když to viděli již tisíckrát, zase to musí dokoukat. Přiblblý reklamní spot. Ale žena v něm vypadá dokonale. Chtějí být jí. Někde v dáli myslí vědí, že nebudou, ale nikdo je nenutí si to přiznat – teď a tady. Vše kolem jim dává naději. Ten krém si ani nemusí kupovat. Doma mají tři. A stále nic. Však osudný den přijde jen, a tak žijí a věří. Žijí proto, že věří. Nebo naopak? Jedna žena právě rozšlápla ohlodanou housku s hořčicí. Zrak upírala k televizi! Nohu dvakrát otřela o dlažební kostky. To stačí. Doma má přece pračku na boty! A ta je tak šetrná ke gumě, kožichu i kůži, že ji používá více než jí manžel volá. Je to businessman. Pořád na cestách. A když mu volá ona, mívá obsazeno. Řeší pracovní záležitosti. A ať je sedm nebo jedenáct, stále nemá prázdnou drát! Ve svatou chvíli jí také zavolá. Ale *miluji tě* už jí neříká. To ho po pár letech omrzelo. Není bota jako bota. A manžel jako manžel. Naposledy jí to řekl na výročí. Když si to vynutila. A tak bude muset čekat na další. Je spokojená, nic jí nechybí. Takový malý robot zmodernizované společnosti. Je snad úniku? Nuselák. Ne! Nikdy nemyslí na prohru. Vždy má naději. Manžel jí volá. Nadšeně bere telefony. Nemyslí na to, že ji zase zaúkoluje. Ale po hovoru zasmutní. A vzpomene si, jak to bylo minule. Jde ulicí a tiše hupká. Aby taky ne. V botách má speciální gelovou výplň, která